

DITTRICH PANKA

Játék az élet (haibun)

Gyermek voltam. Szárnyak nélkül repültem, és hittem: elérem majd a fellegeket a szikrázó napban – de mindig leállt a hinta... Aztán feljutottam többször is a csúcsra, mászókán, vagy egy fán. Ahonnan leugrottam örömmel, a magam akaratából. A csúszdára felérni maga volt a pokol, oly távol voltak egymástól a létrafokok. Akkor még élveztem: mily hamar lecsúszom – most máshogy csúszom, nem akarom, mégis (löknek)... Homokvárat építettem, nemzeti lobogóval, szökőkúttal és kerttel, alagutat az egyik végéből a másikba, hogy ki lehessen jutni. Csináltam hozzá árkot és csapdát a betolakodók ellen. Aztán jött valaki, és rátaposott, vagy magára hagyva sártengerévé változott. De néha én döntöttem romokká a várat. Miért, azt nem tudom. – tán elment a kedvem, vagy belefáradtam... Az üveggolyók, azok egyenesen gurultak. Többször elérték a célt, olykor eltévedtek. – most mi a cél? Játsoztam bújócskát, elrejtöztem, megtaláltak, néha magamtól is előjöttem... – ha tehetném, már nem jönnék elő... Báboztam, értettem, milyen a színház, mikor az ember nem maga. Az élet csak egy színpad, mondják oly sokan. Nekem mi a szerepem? Játsoztam papást-mamást, volt benne szép, mit felnőtt észre sem vesz: gyerek – barát – szeretet... Sakkoztam, ahol kellett az ész: ki mivel lép, és a másik is: hogyan reagál. Hogyan ütnek le... fejben vesztes csaták... Malmoztam, a pajtásomat sokszor körbezártam. Lépni nem tudott. – ma így nem akarok... Volt, hogy kergetőztem, jó gyorsan futottam, bizony, hiába, mégis elkaptak. – most is elkapnának... Szedtem a réten sok-sok ibolyát, illatozott nekem, igaz, nem sokáig, halványult és elszáradt a kedves kék virág. – minden mulandó... Én is. Felnőttem. Most is játék az élet. Nyerek, majd végleg elbukom.

*Játszma az élet
a megírt szerepek torz
darabjaiban.*